

COMMUNIO

Advent a Vánoce

5/09

Starokatolická církev v ČR

pastýřský list k Vánocům 2009

Právě On je Boží myšlenka, jež se ukázala na světě v podobě Božího dítěte.

(sv. Hippolyt)

Drahé sestry a draží bratři,
o Vánocích smíme být blízko tajemství Božího vtělení, smíme se ho dotýkat, smíme ho prožívat víc než kdy jindy. Vtělením totiž začíná oslavení a zvěčnění lidstva i všeho tvorstva a celého vesmíru.

Touha po bohorovnosti, touha po tom, že jako Bůh budou znát dobro i zlo, byla jednou z prvních myšlenek našich biblických prarodičů. Adam, sotva povstal z prachu země, chtěl znát dobré a zlé – chtěl sám rozhodovat o tom, co je dobré a co zlé, chtěl manipulovat zlem i dobrem.

Být bohem, „vystřídat ho v jeho pozici“, vládnout něčemu, čemu sice nerozumím, ale co mě láká, zahrát si na Boha, být soudcem nad druhými, mít „v hrsti“ bližního, je pokušením i pro každého z nás. Tato lež, která lidstvo provází po celou dobu jeho existence, má mnoho tváří. Člověk rád manipuluje druhými a ve své bezmoci rád svrchovaně rozhoduje. Bible tuto lidskou vlastnost nazývá hříchem: na nikoho a na nic nebrat ohled, rozhodovat a soudit vždy podle své okamžité potřeby a chuti, brát do své režie život svůj i život svých bližních, být středem všeho. Tato adamovská pýcha provází člověka dějinami a vždy znovu přináší i nová náboženství a ideologie, které ve jménu své „jediné a pravé pravdy“ ničí všechno živé i neživé ve jménu člověka, který se rozhodl a stále touží stát se bohem. Vánoce naopak přicházejí s překvapující

zvěstí, že Boží záměr jde opačným směrem, že Bůh se stal člověkem, že Slovo se stalo tělem, že věčný a lidským myšlením neuchopitelný Bůh se stává srozumitelným a blízkým pro nás lidi jako jeden z nás.

Boží myšlenka, Boží odvěký plán o všem tvorstvu, Boží blízkost se stala nejbytostnější blízkou tak, že Bůh se stal lidským dítětem.

„Narodí se nám dítě, bude nám dán syn...“

– tak zní vize proroka, kterému bylo dáno nahlédnout do Božích záměrů. Že se narodí dítě a něco se světem se radikálně změní. Že se prolomí nebesa a bude nám dáno vidět to, co pro nás bylo připraveno a námi samotnými bylo ztraceno – v tváři dítěte, které je Bohem i člověkem.

Proto Vánoce nejsou jen každoroční příležitostí na pár dní utéci před všední neúprosností našeho života, nýbrž stále znovu se nabízející šancí nechat se Bohem obdarovat a zkusit porozumět jeho jednání. Odvážit se uvěřit něčemu, co Bůh uskutečnil, aniž nás k tomu potřeboval a aniž se nás na cokoli ptal.

Vánoce jsou zprávou o tom, že Bůh přišel a stále přichází do našeho světa. Do nemocného světa, v němž často lidé, kteří si byli kdysi blízcí, jsou si vzdálenější než planety rozdílných galaxií, do prostředí konfliktů a poranění, do lidského společenství, které se vyznačuje nevědkem, přezíravostí, nezájmem a vypočítavostí a především pýchou, z níž nejtragičtější je pýcha duchovní. Do světa, který před ním přibouchl dveře a ne našel důstojné místo pro jeho narození.

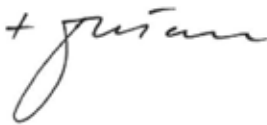
Vánoce jsou zprávou o tom, že Bůh si právě tento svět zamiloval, že se nenechá surově vyhnat ani lstivě odstranit, že se nevzdává svého stvoření. Bůh je všude tam, kde je člověk. Přichází a je tu s námi. To je naše vánoční víra.

Je to dar, díky němuž smíme porozumět nevyzpytatelným cestám Božím a nacházet jejich smysl ve svém životě, s pokorou a úžasem přijmout vánoční evangelium o tom, že Bůh přemáhá zlo a zachraňuje svět i člověka skrze bezbranné dítě.

Vánoce jsou oknem do Božího světa, jímž máme možnost zahlédnout něco, co nám běžně zůstává ukryto, protože náš obzor je omezený. To On prolomil nebesa, to On otevřel nebe, aby nás nechal nahlédnout do budoucnosti, kterou pro nás připravil.

Tento vánoční pohled Vám vyprošuji, jsem v modlitbách spolu s Vámi u betlémských jeslí, a Vás i Vaše drahé provázím svým požehnáním i na prahu nového roku.

Váš bratr

Pastýřský list k Vánocům 2009 2	
Apokalyptické črty	
na začátku adventu	4
Vánoční zamyšlení.....	5
Přehled vánočních bohoslužeb	
v některých farnostech 2009.....	6
Švýcarští biskupové	8
pontificale	11
Slovo ke starokatolické	
spiritualitě	13
Sv. Klement římský	18
V Soběslavi vznikla	
nová filiální obec.....	21
Suterén na šumperské	
faře funguje právě rok	22
Modlitba za domov aneb	
potřetí na říp	25
bob fliedr: abrahám	26
pro usmání	26
Zprávičky	27

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00

Vyšlo 14. 12. 2009

tel./fax 224 319 528

e-mail: stkat@starokatolici.cz,

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.

Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Foto na titulní straně: Marek Husovský

apokalyptické črty na začátku adventu

Na začátku adventní doby slyšíme letos úryvky z Lukášova evangelia (L 21, 25-36), které nám předkládá církev na počátku nového církevního roku. Jsou to slova o novém Kristově příchodu na Zemi – do našeho času a prostoru. Příchodu, který bude mít zcela jinou podobu, než měl příchod první – tedy Ježíšovo narození v Betlémě.

Spolu s Kristovými učedníky jsme i my adresáty Ježíšova napomenutí a jsme uváděni do tajemství konce světa – to proto, abychom se podle toho mohli zařídit, abychom se mohli chovat účelně a správně.

Ježíš nám na příkladu fíkovníku dává poznat, že nejen ve věcech tohoto světa máme být citliví ke znamením, která k nám přicházejí. Podobně jako z červánků předvídáme vítr a z jasné oblohy chladnou a mrazivou noc, stejně jako z nedostatku rosy tušíme přicházející déšť, stejně tak máme být bystří, pokud jde o znamení, která jsou nám dávana Bohem k poznání toho, že běh světa se chýlí k závěru, a především, že se k závěru chýlí naše malé a skromné životní běhy.

Budeme-li text číst prvoplánově a necháme-li se zahltit jeho emotivním nábojem, může se nám snadno stát, že se přistihneme v sebeobránném postoji: už zase něco o konci, už zase něco o bilancování, už zase něco o soudu – nebylo toho už dost?!

Avšak pokusme se onen text číst realisticky a dokonce snad i s mírným optimismem: jsme-li připraveni, jsme-li s Bohem, biblicky řečeno „chodíme-li s Bohem“, nemáme se vůbec čeho bát. Ano, samozřejmě, při-

cházejí nutně s koncem éry světa i bolestivé okamžiky, stejně tak jako skon člověka provázejí bolesti, deprese a žal. Ale my se v tomto případě přeci nebavíme a priori o konci světa, nýbrž o mocném Ježíšově příchodu, který vyřeší strasti lidského žití v hříchem narušeném vztahu k Bohu. Mluvíme o Ježíšově příchodu, který je osvobozením, nikoli především strašlivým soudem.

Obsah křesťanovy naděje odráží rovněž text dnešního prvního čtení z Jeremiášova proroctví; totiž že Bůh způsobí, aby jeho vyvolení byli zachráněni skrze Mesiáše, kterého jsme rozeznali v Ježíši z Nazareta. A Ježíš garantuje spravedlivý soud nad tímto světem a našimi životy – soud spravedlivý a milosrdný dokonce více, než jakého bychom byli schopni my sami.

Přijemný Advent!

☒ Pavel B. Stránský

farář starokatolické obce ve Zlíně

☒ Ilustrační foto: Marek Husovský

Vánoční zamyšlení

Vánoční svátky byly ještě daleko. Bezmála šest měsíců. Na tuto noc nikdy nezapomenu. Seděli jsme na břehu velkého jezera vytvořeného během několika hodin, které v sobě skrývalo vše, co tvořilo štěstí lidí. Slyšeli jsme jen šum deště a občas volání někoho, kdo chtěl zachránit ještě zbytek svého majetku. Atmosféra bezradnosti a bezmocnosti vůči něčemu, co přišlo tak rychle, mě vythla ze spánku a donutila zachránit svůj život a životy nejbližších. Na nic jiného nezbyl čas. Začaly povodně v roce 2009.

Vyhlíželi jsme na nebi alespoň malou hvězdičku, která by zvěstovala konec deště. Zároveň bylo všem jasné, že tento nepatrný paprsek světla ukáže hrůzný obraz zalitých domů a hospodářství. Světlo druhého dne přinese ještě horší pohled.

V tuto chvíli se ve mně objevily vzpomínky na dětství, když jsem ve vigilijní večer s radostí a nadějí vyhlížel první hvězdu, která by zvěstovala, že je čas zasednout ke společnému stolu a oslavovat Narození Ježíše Krista.

Významný ruský spisovatel a filozof Fjodor Michajlovič Dostojevský v dopisech své manželce poznamenal, že na světě existují vedle sebe láska a nenávisť, štěstí a nekonečná smůla jako dvě nerozlučné sestry. Dále pokračuje ve svých myšlenkách a uvádí, že jen ten, kdo opravdu miloval, může v další etapě „upřímně“ nenávidět, kdo zažil opravdové štěstí, může vnímat, co je to opravdová smůla. Platí to i v opačném případě.

Mám pocit, že vše, co s sebou nese život Ježíše Krista od samého jeho početí, osudy Josefa a Marie nevyjímaje, jen tuto pravdu potvrzuje. Navzdory téměř pohádkové atmosféře, která zahrnuje oslavu vánočních svátků, jsme nuceni pozastavit se nad zoufalstvím Josefa a Marie při hledání střechy nad hlavou. Už jste někdy přemýšleli nad tím, co se

mohlo odehrávat v srdci Josefa? Pocit muže, který nemůže zabezpečit pohodlí pro svou rodinu? Nakonec se nad nimi slitovali chudí pastýři a umožnili jim alespoň přespání v nepohodlné jeskyni. Ráno s východem slunce museli pokračovat dál. Po takovém noclehu se vyhlídka další cesty nezdá zrovna moc přitažlivá. Za těchto podmínek přichází na svět Dítě. Nečekaně jako blesk se objevuje vedle zoufalství její nerozlučná „sestra“ štěstí. Jak intenzivně a s velkou důsledností pokračovala tragédie noci, tak v této chvíli se stejnou intenzitou, ne-li větší, přichází opak – narození Ježíše. Všichni své štěstí upřímně a hluboce prožívají.

Tato reflexe přichází do doby, kdy je vše nastaveno na rychlost a výkon. Když jsme na dovolené, myslíme na to, co se děje v zaměstnání, a naopak když jsme v zaměstnání, myslíme na krásné dny o dovolené, kdy jsme se vyhřívali někde u moře. Takovým způsobem jaksi žijeme, někde jsme, ale doopravdy nejsme a neužíváme si všeho co nám nabízí život.

Zeptám se Vás:

„Kdy jste naposledy opravdu plakali, aniž byste chtěli tento pláč zastavit?“

„Kdy jste se naposledy smáli, aniž byste se dívali na okolí?“

„Kdy jste naposledy někoho opravdu milovali, aniž byste mysleli na to, že ho jednou můžete ztratit?“

„Kdy jste naposledy někoho opravdu nenáviděli, aniž byste přemýšleli o tom, že je to hříšné?“

Přijměte přání:

„Přeji Vám Vánoce plné přítomnosti Ježíše, ať si užíváte Jeho blízkosti.“

nebo:

„Přeji Vám Vánoce plné osamocení, ať Vás Bůh zkouší jako Joba.“

☒ *Grzegorz Żywcok, farář v Pacově a Pelhřimově*

přehled vánočních bohoslužeb

Břidličná

sv. Štěpán 26. 12. 2009 ve 14.00 h
– eucharistická slavnost

Jablonec nad Nisou

Štědrý den 24. 12. 2009 ve 24.00 h – půlnoční eucharistická slavnost Narození Páně (od 23.30 h vánoční písně v úpravě pro harmoniku)

sv. Silvestr 31. 12. 2009 v 18.00 h
– eucharistická slavnost a poděkování za uplynulý občanský rok (kolem stolu)

Jihlava

Boží hod vánoční 25. 12. 2009 v 11.00 h
– slavnost Narození Páně

svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 10.30 h
– eucharistická slavnost (bohoslužba pro děti)
Nový rok 1. 1. 2010 v 10.30 h – svátek Matky Boží Panny Marie

2. neděle po narození Páně 3. 1. 2010 v 10.30 h – eucharistická slavnost

Pacov

Štědrý den 24. 12. 2009 v 16.00 h – „půlnoční“ eucharistická slavnost

Boží hod vánoční 25. 12. 2009 v 10.00 h
– eucharistická slavnost s koledami

svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 10.00 h
– eucharistická slavnost

sv. Silvestr 31. 12. 2009 v 17.00 h
– eucharistická slavnost a poděkování za uplynulý občanský rok

Pelhřimov

Boží hod vánoční 25. 12. 2009 v 8.00 h
– eucharistická slavnost

svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 8.00 h
– eucharistická slavnost

Praha

katedrální chrám sv. Vavřince na Petříně

Štědrý den 24. 12. 2009 ve 24.00 h – půlnoční eucharistická slavnost Narození Páně s koledami folkrockové skupiny Fénix
sv. Štěpán 26. 12. 2009 v 16.00 h – eucharistická slavnost

Nový rok 1. 1. 2010 v 15.00 h – eucharistická slavnost s koledami

rotunda Nalezení sv. Kříže v ul. Karolíny Světlé

Boží hod vánoční 25. 12. 2009 v 17.00 h
– eucharistická slavnost s koledami

sv. Silvestr 31. 12. 2009 v 17.00 h
– eucharistická slavnost a poděkování za uplynulý občanský rok

slavnost Zjevení Páně 6. 1. 2010 v 18.00 h
– eucharistická slavnost s koledami

svátek Křtu Páně 10. 1. 2010 v 18.00 h
– eucharistická slavnost

kaple sv. Máří Magdaleny u Čechova mostu

Vánoční vigilie 24. 12. 2009 ve 21.00 h
– eucharistická slavnost

svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 8.00 h
– eucharistická slavnost byzantského ritu

svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 10.00 h
– eucharistická slavnost

svátek Křtu Páně 10. 1. 2010 v 8.00 h

v některých farnostech 2009

– eucharistická slavnost byzantského ritu
svátek Křtu Páně 10. 1. 2010 v 10.00 h
– eucharistická slavnost

kaple sv. Rodiny pod Nuselskými schody

Vánoční vigilie 24. 12. 2009 ve 15.00 h
– eucharistická slavnost
Boží hod vánoční 25. 12. 2009 v 9.00 h
– eucharistická slavnost s koledami
svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 15.00 h
– poutní bohoslužba

Šumperk

Štědrý den 24. 12. 2009 ve 22.00 h
– „půlnoční“ eucharistická slavnost
Boží hod vánoční 25. 12. 2009 v 9.30 h
– eucharistická slavnost s koledami
svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 9.30 h
– eucharistická slavnost
sv. Silvestr 31. 12. 2009 v 17.00 h
– eucharistická slavnost a poděkování za
uplynulý občanský rok
Nový rok 1. 1. 2010 v 9.30 h – svátek Matky
Boží Panny Marie

Tábor

Štědrý den 24. 12. 2009 v 9.30 h – předání
betlémského světla na Žižkově náměstí za
ekumenické účasti
Štědrý den 24. 12. 2009 ve 24.00 h – půlnoční
eucharistická slavnost Narození Páně
svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 9.00 h
– eucharistická slavnost pro děti s obnovou
manželských slibů
Nový rok 1. 1. 2010 v 17.00 h – ekumenická
bohoslužba

Varnsdorf

neděle 20. 12. 2009 v 16.00 h – Česká mše
vánoční J. J. Ryby (účinkuje varnsdorfská
filharmonie)
Štědrý den 24. 12. 2009 v 14.30 h – živý
betlém a zpěv koled
Štědrý den 24. 12. 2009 ve 24.00 h – půlnoční
eucharistická slavnost
Boží hod vánoční 25. 12. 2009 v 10.00 h
– eucharistická slavnost s koledami
sv. Štěpán 26. 12. 2009 v 16.00 h –
svatoštěpánský koncert
svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 10.00 h
– eucharistická slavnost
svátek sv. Rodiny 27. 12. 2009 v 16.00 h
– vánoční varhaní koncert
sv. Silvestr 31. 12. 2009 v 17.00 h
– eucharistická slavnost a poděkování za
uplynulý občanský rok

Zlín

středa 23. 12. 2009 v 16.30 h – shromáždění
obce spolu s následnou eucharistickou
slavností a společnou večeří ve Zlíně na
Jižních Svazích ve středisku SVP Domek
Štědrý den 24. 12. 2009 ve 21.00 h – Vigilie
Narození Páně s žehnáním vína v kapli ve
Štípně
neděle 27. 12. 2009 v 10.30 h – eucharistická
slavnost svátku Svaté rodiny
sv. Silvestr 31. 12. 2009 v 16.00 h – nešpory
a poděkování za uplynulý občanský rok
Nový rok 1. 1. 2010 v 10.30 h – eucharistická
slavnost Matky Boží Panny Marie
neděle 10. 1. 2010 v 10.30 h – eucharistická
slavnost svátku Křtu Páně

Švýcarští biskupové

Nedávná konsekrace v Bernu jakož i v současné době zveřejňovaná historická korespondence mezi vedením církví ve Varnsdorfu a Bernu je podnětem následujícího přehledu.

Volba nového starokatolického biskupa v Německu v listopadu tohoto roku bude vhodnou příležitostí ke zveřejnění naší biskupské poslušnosti v Německu.

Eduard HERZOG (1841 – 1924)

Narodil se 1. 8. 1841 v Schongau. Na kněze jej vysvětil 16. 3. 1867 biskup Lachat z Basileje.

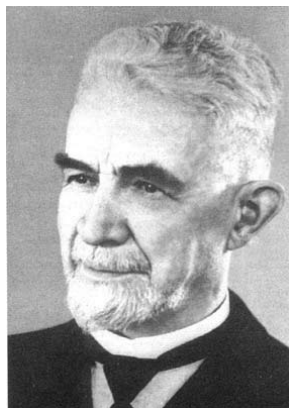

V roce 1870 podepsal protest proti novým dogmatům o papežském úřadu, za což byl exkomunikován přímo samotným papežem. V roce 1873 byl státem jmenován do funkce faráře v Oltenu pro tamní liberální katolíky, o rok později se přesunul do Bernu. Poté působil jako učitel na katolické, později kristokatolické fakultě v Bernu, kde jeho hlavním oborem byl Nový zákon. V roce 1876 dala vláda souhlas k vytvoření nové diecéze a volbě kristokatolického biskupa pro Švýcarsko. Téhož roku se konala volební synoda. Herzog byl konsekrován ve věku 36 let 18.

9. 1874 ve městě Rheinfelden biskupem Reinkensem z Bonnu za přítomnosti asi 2000 účastníků. Zemřel 26. 3. 1924.

Adolf KÜRY (1870 – 1956)

Narodil se 21. 7. 1870, tři dny po proklamaci dogmatu o papežově neomylnosti. Kněžské svěcení mu bylo uděleno roku 1893 biskupem Herzogem.

Poté sloužil jako farář v Starrkirchu, Lucernu a Basileji. Biskupem byl zvolen na národní synodě roku 1924. Dne 14. 9. 1924 byl konsekrován arcibiskupem Kennickem z Utrechtu. Angažoval se značně v světovém ekumenickém hnutí. Na fakultě v Bernu vyučoval církevní dějiny a liturgiku. Zemřel 26. 11. 1956.

Urs KÜRY (1901 – 1976)

Narodil se 6. 5. 1901 v Lucernu jako syn pozdějšího biskupa. Po studiu na fakultě v Bernu přijal v roce 1924 kněžské svěcení. Poté se stal vikářem v Basileji, v letech 1924 – 1927 studoval filozofii na tamní univerzitě, roku 1929 obhájil tamtéž doktorát. V letech 1927 až 1928

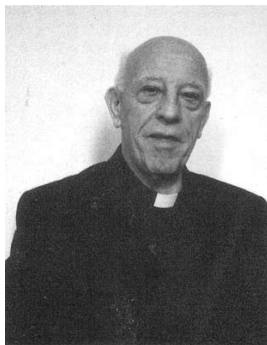
studoval dále na Sorbonně. V letech 1928 – 1930 byl vikářem v Ženevě, 1930 – 1938 farářem v Curychu, 1938 – 1955 pak farářem v Oltenu. Národní synoda jej v roce 1955

zvolila biskupem, konsekrace proběhla 25. 9. 1955 v Oltenu. Urs Kury byl dlouhá léta redaktorem Internationale kirchliche Zeitschrift. Podílel se na založení světové Ekumenické rady církvi v roce 1948 v Amsterdamu. Jeho obšírné a několikrát vydané dílo „Starokatolická církev“ je dodnes jedním ze základních podkladů ke studiu starokatolictví. Zemřel 3. 11. 1976.

Léon GAUTHIER (1912 – 2003)

Narodil se 27. 9. 1912 v Chaux-de-Fonds. Po studiích na kristokatolické fakultě v Bernu byl ordinován na kněze 10. 5. 1936 biskupem A. Kürym. V letech 1937

– 1972 zastával místo faráře v Saint-Germain, v letech 1940 – 72 současně i v Lancy-Carouge. Roku 1955 byl jmenován biskupským vikářem. V 50. a 60. letech 20. stol. pracoval jako redaktor francouzsky psaného kristokatolického časopisu „Sillon“, později přejmenovaného na „Présance“. Na národní synodě roku 1972 byl zvolen biskupem. Konsekrace proběhla 22. 10. 1972 v Bernu. Zemřel 13. 12. 2003.

Hans GERNY (1937)

Narodil se 26. 6. 1937 v Oltenu. Nejprve studoval medicínu v Basileji, poté teologii v Bernu a Paříži. Kněžské svěcení přijal 9. 9. 1962 od biskupa Urse Kuryho. Sloužil

ve Erhenstetten-Helikonu (1963 – 1971) a Basileji (1971 – 1986). V letech 1970 – 1986 působil jako pověřenec církve pro televizi. Dne 9. 6. 1986 byl zvolen národní synodou biskupem, konsekrace následovala 26. 10. 1986 a byla udělena arcibiskupem Glazemakerem z Utrechtu. Od roku 1991 působil jako zástupce starokatolických církvi v ústředním výboru světové Ekumenické rady církvi. Na národní synodě konané 8. – 9. 6. 2001 podal demisi.

Fritz-René MÜLLER (1939)

Narodil se 11. 2. 1939 v Rheinfeldenu. Po studiu na kristokatolické fakultě v Bernu byl dne 26. 5. 1963 vysvěcen na kněze. Stalo se tak v Basileji biskupem Ursem Kürym. V letech 1963

– 1969 sloužil jako farář v Grenchen a současně byl redaktorem „Christkatholisches Kirchenblatt“. Od roku 1986 působil jako farář v Basileji. Na mimořádné národní synodě 2001 byl zvolen za nástupce překvapivě odstoupivšího biskupa Gernyho. Konsekraci přijal 9. 5. 2002 v Bernu od arcibiskupa Vercammena z Utrechtu. Svou demisí ke konci roku kvůli brzkému dosažení věku 70 let ohlásil na národní synodě 23. 5. 2008. Nadále zůstává pověřencem IBK pro Itálii.

Harald REIN (1957)

Narodil se 1. 10. 1957 v Německu, má však švýcarské občanství. V Kristokatolické církvi působí od roku 1982, nejprve působil jako vikář v Möhlinu, v letech 1983 – 1993 jako farář v Obermumpf-Wallbachu a od roku 1993 v pastoračním týmu v Curychu. Na univerzi-

tě v Lucernu promoval práci v oboru pastorační teologie, jejímž tématem byly kostely na dálnicích. Ve své další vědecké práci se soustředil na téma managementu v církvi. Tento obor přednášel na kristokatolickém oddělení fakulty v Bernu. Tam se v letošním roce stal privátním docentem pro praktickou teologii se specifikací na teologickou kybernetiku. Publikoval analýzu ekumenických vztahů mezi anglikánskými, starokatolickými a pravoslavnými církvemi. Roku 2001 jej biskup Fritz-René jmenoval biskupským vikářem, a po demisi tohoto biskupa v roce 2008 se stal správcem biskupství.

Národní synoda ho zvolila 12. 6. 2009 v druhém volebním kole 87 hlasy ze 120 sedmým biskupem Kristokatolické církve Švýcarska. Konsekrace proběhla 12. 9. 2009 v Curychu. Hlavím světitelem byl arcibiskup Vercammen z Utrechtu, spolukonsvětitelé pak biskup Hejbal z Prahy a biskup Wysoczanski z Varšavy. Jako heslo si nový biskup zvolil slova „Ani lidská chvála ani strach před lidmi...“ *[mají být naši motivací.]*

☒ *připravil Josef König, foto: Archiv*

Pontificale

Když přijede biskup k biřmování nebo ke svěcení nějakého kněze či kněžky, pak si k této slavnosti zpravidla přiveze knihu, která obsahuje všechny potřebné texty a pokyny. V liturgickém odborném žargonu se jí říká „Pontificale“. Výraz pochází z latinského slova „pontifex“ čili stavitel mostů, označení úřadu pověřence pro kult v římské říši, které bylo později přeneseno na biskupy, protože jejich hlavním úkolem bylo starat se o jednotu; jak ve vlastní církvi tak i při pěstování společenství s církvemi v okolí nebo dokonce na světové úrovni. Zůstalo tomu tak dodnes, i když označení „pontifex“ se pro biskupy užívá je málokdy. Zřetelné je to především v liturgické oblasti: při posvěcení kostela, svěcení svatých olejů, svěcení jáhnů nebo kněží a při slavení biřmování, rovněž i mimo místní církev při konsekraci biskupů.

IALK = Mezinárodní starokatolická liturgická komise

Poté, co se stalo ve většině starokatolických církví obvyklé světit ženy na jáhenky a kněžky, a je pouze otázkou času, kdy budou konsekrovány i biskupky – právní předpoklady pro to ve většině starokatolických církví již existují – objevila se potřeba knihu Pontificale přepracovat. K posledním úpravám došlo v roce 1985, v době, kdy bylo sice o ordinaci žen mnoho diskutováno, ale neexistovaly k tomu ještě žádné právní předpoklady, až na jednu výjimku: v roce 1982 Mezinárodní biskupská konference (IBK) rozhodla povolit svěcení žen na jáhenky, avšak v roce 1985 ještě žádná církev Utrechtské unie této možnosti nevyužila. Přepracováním ritů byla pověřena IALK, grémium skládající se ze zástupců a zástupkyň církví patřících do

Utrechtské unie, jež je vedeno jedním biskupem. Tento úkol zastává v současnosti biskup Starokatolické církve v České republice Dušan Hejbal. Řadové členy delegují ve většině případů jednotlivé národní liturgické komise. Za Nizozemsko je to nyní farářka Martina Liebler z ILmuiden, za Švýcarsko farář Christoph Bächtold z Basileje, za Rakousko emeritní biskup Bernhard Heitz, za Českou republiku pražský profesor liturgiky David Holeton a za Německo farář Joachim Pfützner ze Stuttgartu. Dva tlumočníci patří rovněž svým způsobem do této komise: Josef König a kněz Petr Jan Vinš, oba patří do české církve. Protože podmínky jsou tu optimální a náklady velice nízké, zasedá IALK vždy v Praze – v budově biskupského ordinariátu, kde jsou účastníci zasedání nejen ubytováni, ale je jim zde i zajištěna strava.

IALK se od obnovení své činnosti, ke kterému došlo v roce 2006, zabývala dvěma slavnostmi: svěcením olejů a ordinací – přičemž pro jednotlivé stupně svěcení (jáhenské, episkopální a presbyterní) existují specifické rity. V obou případech byly nejprve předloženy a navzájem porovnány formy praktikované v jednotlivých místních církvích. Pro svěcení olejů existují v zásadě dvě různé varianty: Některé církve zařazují obřad svěcení olejů po biblickém zvěstování a kázání, jiné jej vkládají do eucharistické modlitby a částečně i po přijímání. Podobné rozdily byly zjištěny při kontrole ordinačních ritů – např. při velké litanii některé církve svatě oslovují („Svatí apoštolové Petře a Pavle: orodujte za nás!“), zatímco jiné církve je raději jen jmenují („S Petrem a Pavlem – chválíme tvé jméno!“). Úkol komise spočívá v tom tyto roz-

dílné praktiky vědecky liturgicky přezkoumat a biskupům předložit odpovídající expertízy. U jmenovaných příkladů doporučila komise zachování obou variant.

Živé diskuze

K živým diskuzím docházelo v komisi při otázce, zda je liturgicky oprávněné svěcení jáhnů a hájenek, na rozdíl od svěcení kněží a biskupů, umístit před zvěstování evangelia, jak je to často v církvích Utrechtské unie praktikováno. Při rozhodování bylo směřodlatné vyjádření biskupů Hejbala a Heitze, že nejpodstatnějším úkolem jáhna či jáhenky je služba zvěstování, kterou mohou ordinovaní po vysvěcení a předání evangeliáře okamžitě vykonávat. Proti tomu existují námitky, že ochotu převzít službu jáhna či jáhenky je třeba chápat jako odpověď na volání evangelia a že se v liturgických službách novosvětců sociální dimenze diakonátu demonstruje při přípravě darů.

Rovněž tak živé diskuze rozpoutala otázka, jak lze při ordinaci kněží ještě zřetelněji zdůraznit, že ke svěcení dochází vztažením rukou biskupa, a nikoliv vztahováním rukou přítomných kněží a kněžek. Zde byl nejradikálnější návrh vzdát se vztahování rukou presbytariátem (společenským kněží a kněžek), jak je tomu u východních církví. Na druhé straně je v církvích Západu tato praxe výrazem společenství a svědčí o ní již Apoštolská tradice připisovaná Hippolytovi. Také praxe pomazání při ordinacích ritech vyvolávala otázky: Jak to, že se používá jen při kněžském a biskupském svěcení – a to ještě v rozličné formě, kněžím na ruce a biskupům na hlavu – zatímco jáhni nedostávají pomazání žádné? Jde tu snad o způsob odstupňování, zatímco jindy je zdůrazňována jednota církevního úřadu ve třech formách? Kde mají pomazání při ordinacích ritech svůj původ? I zde byli po-

žadání experti, aby předložili rady biskupům. Méně vzrušeně probíhalo přepracování ordinacích ritů pro svěcení žen. Že tu nešlo jen o jazykové úpravy, ale i obsahové důsledky, například při přepracovávání světicích modliteb, se ukázalo při porovnání předloh požívaných v jednotlivých církvích. Zde vykonaly národní liturgické komise již velký kus práce. Návrh nového Pontificale obsahuje vlastní formuláře pro svěcení jáhenek, kněžek a biskupů. Kromě toho je v rubrikách (popisech jednotlivých liturgických úkonů) užíván obě pohlaví zahrnující jazyk.

Nový úkol

Mezitím došlo i na úrovni IBK (Mezinárodní biskupské konference) ke konfrontaci s materiálem dodaným ze strany IALK. Přitom se ukázalo, že biskupové raději setrvávají na doposud praktikovaných formách, i když IALK vyslovila z vědecko liturgických důvodů doporučení jiná. Rozhodování o konkrétní liturgické praxi však nepatří mezi pravomoci nějaké komise ani IBK, toto má plně v rukou biskup ve své místní církvi. A takto bychom to našli už v církevních řádech a praxi staré církve. Členům IALK je toto známo, a proto chápou sebe sama jako poradní grémium. Nyní jsou zaměstnáni tím, aby zapracovali do jednotlivých ritů připomínky a návrhy úprav ze strany biskupů. Kromě toho jsou postaveni před nový úkol: vypracování ritu pro slavnost biřmování. Jak se ukazuje již nyní, nepůjde o lehký úkol, neboť v církvích Utrechtské unie existují velice různé názory na to, jaké postavení má biřmování v souvislosti se zařazením do církve – především tehdy, když má být udělováno mladistvým, kteří byli pokřtěni jako děti.

☒ *Joachim Pfützner, farář ve Stuttgartu
a člen IALK, překlad: Petr J. Vinš*

Slovo ke starokatolické spiritualitě

Starokatolická církev nevznikla ve vzduchu-prázdnu. Okolnost jejího vzniku, tedy protest, jakkoliv oprávněný, ale ohrožuje její budoucnost. Aby se církev spolu s námi ve vakuu neocitla, je třeba stále se soustředit na její smysl.

Ten stojí a padá se západním křesťanstvím a na to, proč se vydělila z jeho dominantního proudu, římského katolictví, mohou být odpovědi slova profesora Štampacha.

Hovoří o pravoslaví, jemuž „...byla zřejmě příznivější helénská svobodomyšlná, estetická a intelektuální kultura než latinská, prakticky, mocensky a právně orientovaná civilizace. Proto je zřejmě doma ve východním Středomoří, kde kvetla řecká tradice. Protichůdné římské autoritativní, k náboženskému absolutismu směřující pojetí však nebylo jedinou podobou západní křesťanské kultury. Můžeme připomenout rané keltské křesťanství a jeho reprezentanta Jana Scota Eriugenu nebo francouzskou svatoviktorskou školu.“

Ponechme stranou, zda rozlišení latinské civilizace a helénské kultury v citátu je od profesora Štampacha věcí stylu, nebo narážkou na Oswalda Spenglera, jenž chápe civilizaci jako fázi úpadku kultury. Tím lépe však vizme, jakou podobu západního křesťanství chceme reprezentovat.

A čteme-li deníky maďarského spisovatele Sándora Máraiho, narazíme na poznámku o Walteru Schubartovi, který v knize Evropa a duše Východu říká, že zatímco Západ spoléhá pouze na právní řád, Východ důvěřuje v lásku. Souvislost s předchozí citací je zřejmá, uvědomme si však jedno: jistou nedůvěrou Západu vůči lásce, zároveň však snahu vymezit,

co láska opravdu je, což už není beze smyslu. V celostním pohledu na svět může být projevem lásky téměř cokoliv. Láska je nadto tak absolutní princip, že k němu nelze nic přidat, žádné právo, jež by před láskou ochránilo. Roztříštěná západní povaha klade lásce meze, vytrhává z jejího náručí mnohé projevy, proti kterým člověka brání objektivním zákonem. Ano, sotva můžeme spočinout v náručí lásky, z nějž jsme toho prve tolik vyrvali, sotva můžeme dosáhnout takového pokoje, krásy a něhy, jako někdo, kdo lásce neubírá. Zároveň se ale nemůžeme na lásku vymluvit, jednáme-li nelaskavě. A v tom je právě naše síla, jakkoliv draze zaplacená. Nehovoří ze mne cynismus, ani, doufám, neschopnost či neochota milovat. Jen obava, že coby obyvatelé Západu jsme i obyvateli západního přístupu, a snad kromě nemnohých jednotlivců jimi, bez těžkých ztrát, nemůžeme přestat být. Musíme ale svůj stav reflektovat, nebojovat proti němu, ale být vůči němu svobodní.

Pokročme však dál. Pro křesťana je důležité slyšet. Proroci slyšeli Boha přímo, my slyšíme slova Evangelia. Helénský křesťan, aniž by zavíral uši, otevírá ovšem zešíroka i oči. Jakkoliv je východní tradice, myslím právem, skeptická k mystickému nazírání Boha, natožpak sjednocení s ním, mystika zření světa, jak byl stvořen, je součástí života. Bůh v Genezi označuje své stvoření za dobré. Máme je tak i my vidět, byť již, vinou lidského hříchu, dobré není. Dobrým viděno, tak trochu se dobrým stává, jsouc navraceno lidskou tvořivostí, prací, a představivostí svému původnímu účelu: krásou slavit Boha. Zlo zatemňuje, jakoby tvořilo hráz mezi

námi a věcmi. Co hůř, tvoří-li pak hráz mezi lidmi. Soudíme-li člověka, vytrhneme zlo z kontextu jeho osoby, v projekci k němu nevědomky přidáme zlo vlastní, součet zveličíme a člověka jím definujeme. V tomto prostředí zla je pak těžké vnímat Boha jako dobrého a laskavého, neboť obraz Boha konstruujeme podle obrazu člověka, zatímco Bůh člověka podle svého obrazu nezkonstruoval, nýbrž stvořil.

Zlem začínáme, abychom jím nekončili. Je třeba nevidět zlo, již proto, abychom nezkaleným zrakem vnímali jeho následky, napravující je, co lidské síly stačí.

Takto vidět přes povlak hříchu a předsudku, takto odhalovat povahu věci a tím ji věcem, a věci Bohu, vracet, takto nahlížet jejich stvořenost a chválit v ní Stvořitele, není samozřejmé. Zrak musí být zbystřen, a to pokáním. Pokání, chápáné jako formální přiznání a odpykání konkrétní viny, přerostlo v rys, činicí Církev pro oči mnohých hnusnou. Jistě, pokání obnáší vyznání vin před Bohem, ale má být hlavně úsilím, povznesením, soustředěním, zpřesněním... v těchto pojmech tkví naděje, a tedy radost; pokání může být i radostné, svátost smíření má být slavena, ne trpěna.

Ostatně, proč ne? Na Západě jsme uvykli chápání Kristovy oběti jako trestu, kterému v podobě hříchu předcházela tak hrozná vina a urážka Boha, že člověk nebyl s to poskytnout zadostiučnění, které musel vzít na sebe Boží Syn. Výkoupil nás tedy z hříchů tím, že je odpykal. Východ tíhne k jinému pojetí, pojetí výkupného. Syn Boží se dobrovolně nabízí d'áblu (zlu, smrti...) v obět' za padlého člověka, jenž mu vlastní vinou propadl. Je zabít, ale jeho nesmrtelná Božská přirozenost se ve Vzkříšení spojí s oslaveným tělem a...Goliáš oloupen!

Tato theologie, jež se tak nesoustředí na odčinění a zadostiučnění, nechápe pak pokání jako trest, spíš jako možnost. Bůh svět nejen zachraňuje, ale, skrze člověka Svatým Duchem posíleného a Evangeliem podníceného, i kráší a zvelebuje. Pokání je tak vlastně, obrazně řečeno, normou tvořivosti, aby se nezvrtla v ničivost.

Pokáním zpřesněný zrak vidí pak zřetelněji Stvoření, sám ho zpřesňuje a přibližuje původnímu záměru spolu s jeho objevováním. Celý svět je takto pokládán před Boha na oltář. Církev, a to je stanovisko řeckého theologa Yannarase, musí být ve všech projevech eucharistická: nabízet lásku druhým a láskou stmelení celek v dikůvzdání Bohu.

V tomto celostním chápání světa možná Východ zachází moc daleko. Například ona malá odolnost vůči světské moci není výrazem nějaké služebnosti, ale prostě projevem vize celku světa, v němž nelze bez násilí rozlišit mezi duchovním a světským, veřejným a soukromým, politickým a nepolitickým. Západ se tohoto násilí, pro Východ tak nepřijatelného, dopouští, předcházaje tím hrozbě násilí nesnesitelného pro změnu jemu. Západ a Východ se tak mohou obviňovat vlastně z téhož, oba právem, tedy oba zbytečně. Znovu zde platí už řečené: Východ spoléhá na lásku, Západ je skeptičtější a chce ji podrobit objektivní autoritě. Hodnotou je určitá jasnost, předvídatelnost a diferenciacie, která, nabízejíc množství možností s jasnějšími hranicemi, zakládá ten typ svobody, který je pro západ ana historickou nezbytností. Za to vše platíme jistou tvrdostí. Platíme přísností, která ovšem, protože nerada odpouští, musí hřích zastírat, neboť vůbec nehřešit nelze, a mnoho nehřešit je nepohodlné. A západní typ svobody se stává často svobodou k pohodlnosti, čímž je

sice lákavý pro ostatní kultury, je nekonfliktní, ale hrozí pozbýt smyslu. Ovšem, jistě pohodlí zase osvobozuje od bídy, nebud' me tedy zavíli. Už proto, že platíme též bolestí, která je tuším, chceme-li si zachovat identitu, nevyhnutelná. Záleží na nás, bude-li ta bolest křížem, nebo hříchem. A bude-li hříchem, kéž nám Bůh dá umenšit její rozsah, a tím statečněji nést její obsah. Pak se může hřích před křížem zastavit, a my nebýt zotročení výčitkami. Co však zaručeně nesmíme: bolest, zde na zemi snad nezbytného průvodce lásky, estetizovat. Nežijeme již v baroku, tedy nás k tomu nic a nikdo nenutí.

A je-li řeč o estetice, inspirující se leckde myšlenkami literáta a estetika Michala Ajvaze, vraťme se ještě k vidění. Jakkoliv je zření podstat již dílem myslí, a ne tak smyslů, zraková metafora neztrácí na důsažnosti. Jak vidíme věci? Sotva kdy vcelku, ale z určitého úhlu. O celistvé zachycení předmětu se pokusil, ovšem za cenu rozpadu struktury, kubismus. V církvi toto zcela legitimně svede ikonopisectví. Odvrácené plochy a vnitřky věcí nevidíme, musíme si je pro celistvost náhledu nějak doplnit, domyslet. Jsou dvě možnosti. Buď ponecháme zrak pátrat po površích, dokud se křivky jeho poutí neprotou v bodech, které tvar zkoumaného předmětu charakterizují. Druhý způsob spočívá v promítnutí už hotové mapy, do níž jsou charakteristické body pouze zaneseny. Obdobně těmito dvěma způsobům nazření máme dvojí pojetí dogmatu. Poprvé jde o řeč, kterou hovoří Církev o Bohu, o své zkušenosti s ním. V druhém případě se jedná o slovní zachycení ideje, spočívající od věků v Boží myslí. Zde je dogma natolik pravdivé, nakolik zrcadlí věčnou pravdu. V prvním případě ale pravda s pravdivostí v jedno nespadá,

neboť pravdou je jen Bůh sám. Na čem tedy stojí pravdivost výroku? Musí být podrobena důkazu kruhem.

Inspirujeme se stoickými filosofy. Principem existence je pro ně duch, který působí pohyb i tam, kde ho nejde postřehnout, v podobě kmitání, napětí. Toto napětí u myslících bytostí souvisí právě s myslí, rozumem, řečí, smyslem. Věc se děje ve stejném duchu, v němž o ní vypovídáme, takto může být naše výpověď pravdivá.

A nyní mluvíme o Duchu Svatém. Janovo evangelium hovoří o proudech živé vody, jež poplynou z lůna toho, kdo uvěřil v Krista. Onou živou vodou je míněn právě Duch, jehož Ježíš uvěřivším udílí. Bůh je Duch a má být uctíván v Duchu a pravdě. Jak víme, že tak činíme, že jsme v Duchu? Odpověď možná tkví v první Janově epištole. Bůh nejprve miluje nás, díky tomu my můžeme milovat bližní. Díky Duchu milujeme, láska je nám ujištěním, že v Duchu jsme. Církev, schopná lásky, tedy schopná přijmout Ducha, může vyslovit pravdivý výrok o Bohu. V dogmatu se takto neodráží nějaká věčná pravda, dogma se děje v řeči.

Zde ovšem znovu narážíme na již zmíněnou nedůvěru k lásce. Jak ji překonat? Překvapivě... ostychem. Ne hanbou; necht' se Církev hanbí za hříchy historické i současné. To je však něco jiného a nesmíme dopustit, aby nám hanba bránila v ostychu. Církev dnes u nás nemusí prolévat krev, kéž ji však vžene v ruměnci do svých tváří. Nejistotu v lásce musíme kompenzovat ostychem před láskou, ne jistotou práva.

A opřeme se i o naši metaforu vidění. Nejen, že neobsáhneme zrakem věci v celku, ale i jejich přivrácené strany se v perspektivě zmenšují a mizí, až zanikají v nerozlišenosti za horizon-

tem. A když odvážný zrak zapátrá za horizont, zalekne se nerozlišena, jež jakoby vtáhl do již viděného, a ono bralo jeho zraku už i to, čím si byl jist. Aby nám horizont ponechal naději na to, co je za ním, bere nám jistotu toho, co je před ním. Aby totiž náš zrak to, co už ohledal, prozkoumal, domyslel a popsal, co mnohdy zdeformoval předsudkem, nepromítl za obzor, a svět naděje nezabýdlel falešnou jistotou.

Ani před obzorem však není tak jasno. Nechceme-li pro jednu věc nevidět jiné, nepovýšíme-li tvar jedné věci na vzor pro všechny ostatní, budeme zmateni. Věci se překrývají, vykrajují jedna z druhé výseky nejroztodivnějších obrysů, po nichž se zrak musí sklouznout, aby vůbec někam dohlédl.

Právě ve škvírách mezi tvary, které své hranice přijímají, ne určují, je místo pro ostýchavou církev. Přirovnáme pak tento meziprostor k rozkolu církve západní a východní. Bylo by pýchou domnívat se, že starokatolíci tuto propast překlenou; oni v ní musejí přebývat. Nemohou se spolehnout na jistotu struktur ani jedné z velkých církví, ale jako krevní destičky hrnoucí se do rány musejí navázat na strukturu zdravé tkáně a šrám zacelovat (snese čtenář přirovnání východní církve k červeným krvinkám, západní k bílým, a starokatolíků právě ke krevním destičkám?).

Konečné uzdravení je však možné až na věčnosti. Není úkolem starokatolíků vnášet soulad, to by byla domýšlivost, ale snášet nesoulad. Nešířit rozsah hříchu, ale snášet jeho, na šířku jizvy soustředěný, obsah. Toto nechť není poslání, které si starokatolíci zvolili, nýbrž to, které na ně zbylo.

Praktické naplnění tohoto poslání je nasnadě. Být záchytným okrajem Církve pro ty, kteří jsou vytěsněni z jejího středu a na tomto okraji

založit střed pro ty, na které je střed velkých církví příliš suverénní.

Kde tedy najít hranici mezi otevřeností a rozplízlostí? Nelze slevit ze základní hodnoty a tou je naděje ve spásu. Má-li být spása ale skutečně pro všechny, co s těmi, kdo v ní nevěří?

Vzkříšení budou, pevně doufám, všichni a vše. Osobní víra je ovšem pro spásu nezbytná. Bůh ale projevuje takovou trpělivost, že téměř jako prosebník klepe na dveře nevěřících, zjevuje se v jejich pochybnostech, trpí spolu s nimi... a hlavně, jeho čas je neomezený, a neomezí-li čas nám – a my víme, že smrt konečným omezením není – naděje žije, dokud se nenaplní ve víře a ta v lásce.

Úlohou starokatolíků tedy není věřit za druhé, ani je do víry vmanipulovávat. Věříme-li, že svět je stvořen pro člověka, pak cesta k člověku vede skrze něj. Zavedeme-li svět do svátostného života Církve, zmnožíme-li v něm své talenty, budeme-li odstraňovat nánosy předsudků, pověr, neporozumění, výčitek a strachů, aby zpoza věcí zazářila Boží energie, plníme svůj úkol jako služebníci v porovnání s Pánem neužiteční, ale Pánem milovaní. Nelze zneužívat svět jako hláskou trouby našich slov. Je třeba dovolit mu promluvit ne řečí našeho hříchu, ale řečí Božího stvoření. Musíme dokázat, že nejsou dva světy, stejně jako nejsou dva bohové. Máme tento svět, pokazený hříchem, takový, jaký ho vlastně chceme v představě, že si ho takový zasloužíme. Jemu paralelní je svět „onen“, ne po smrti, ale zde, jenž se řídí Boží vůlí, ne naší představou o zásluhách. Církev nemá být paralelou ke světu, má o paralele svědčit, neboť co je ve svědectví, co je s nadějí očekáváno, to už je přítomno. Přítomno ovšem k díkůvzdání, ne k zneužití. Na tomto docenění světa a přírody lze pak stavět ohledy k ní, a na

rozdíl od environmentalismu ani nezabředne-
me do služebnosti člověka vůči ideologii.

Jako ideologii ostatně můžeme chápat i samo peklo. Ideologii, jež vysvětluje, že nás Bůh nemiluje, ať už proto, že je zlý on, nebo že jsme zlí my, nebo obojí. V rámci této ideologie tedy nelze Boží lásku přijmout, a analogicky ani lásku bližních. Ano, člověk se i tady může snažit prokazovat druhým dobro, ale spíš ho na nich páchá. A právě oním pácháním lásky se prohlubuje ona, naší přirozenosti daná, nedůvěra k lásce až za hranici jejího odmítnutí.

Peklo není Božím trestem, spíš lidskou snahou potrestat Boha samotného za to, že je dokonalý a my ne. Ale právě díky své dokonalosti je i dokonale trpělivý. A ony pekelné plameny, jichž se děsila méně šťastná období historie, nejsou. To jen my trpíme přesvědčením, že Oheň Ducha Svatého, jež povznáší a oživuje, nás bolí. Dobrým i zlým, a rozhodnutí, kdo je a kdo není v našich rukou, se vede stejně, jen o tom jinak svědčí.

Západ je nesmírně obdarován mystickým pojmem temné noci duše, kdy i pevně věřící člověk nemá pocity, vjemy či myšlenky, jež by jeho víře odpovídaly. V dnešní době, která přeceňuje pocity a jejich vyjadřování, jde o potíže, která se může přelít až do psychologie. Nepatří tam, alespoň ne nutně. V temné noci zmizí jakákoliv blahosklonnost vůči nevěřícím, aniž by ztrácela smysl ohrožená, a proto tak drahá víra v Boha. Zde se lze sdílet se světem, jež trpí, jako by byl bez Boha, a zároveň, jakkoliv nsnadno, věřit, že bez Boha není. Zde je dokonce možné zakusit ztrátu radosti, alespoň v podobě, v jaké ji Církev svým členům mnohdy nutí.

Ostatně, v našem světě by radost, která by svět nepřesáhla, byla nutně nespravedlivá, kdykoliv trpí byt' jen jediný člověk.

Temná noc je zvláštností Západu, darem snášeným mnohdy jako prokletí. Starokatolíci jsou západní křesťané. Povoláním křesťana je přijmout svá pozemská omezení a okolnosti, ve víře v Boha je přesáhnout, a Bohu je, v dobrém poznamenané tvořivou prací, nabídnout v obět'. Takto nabídneme Bohu to nejcecnější, co máme, kulturu, v našem případě českou. Jistě, můžeme a máme navazovat na zajímavá hnutí a osobnosti našich dějin, a jejich odkaz tím nikoliv dokončovat, ale učinit účastným našeho současného slavení. Ne ho zvětčovat, ale vtáhnout do věčnosti. Českou kulturu ale podle mne charakterizuje nejlépe jedna věc. Obava z hotového tvaru, nebo spíše ze schémat, jež skutečnost pořádají tak, aby dávala smysl dříve, než se do ní vstoupí. Možná proto v naší zemi tak málo lidí přináleží k církvím. Jakkoliv je to škoda, cejch ateistického národa si nezasloužíme.

Řečená obava nás ohrožuje nevyhraněností a anarchií. Zároveň nám ale ponechává čas kát se a třít bit zrak, abychom dříve viděli, než zformulujeme. Ostatně, Církev je provizoriem. Víra v Boha je následkem odpadnutí od něj a snahou se k němu vrátit; sama v sobě nemá smysl.

Vracíme se zde na začátek, k pokání. Dokázali jsme snad, že nejde o nic ukňourané pošmourného. A nastínili jsme též snad, že vedle všeho, čím Církev být nemá a je, jedním být musí: prostředím, kde lze konat pokání. Tím, že si toto shrnutí vypůjčuji z pravoslaví, vyznávám, že spiritualitou Západu musí být i láska k Východu. Jen tak půjde o duchovnost starou a katolickou, v podání ostýchavé církve.

✠ *Jakub Lev Houdek*

Svatý Klement římský

Sv. Klement (či Kliment) Římský je jedním z prvních křesťanských autorů a bývá řazen mezi tzv. apoštolské otce. O jeho životě však není mnoho známo.

Předpokládá se, že byl helénistickým židem a absolvoval také filosofické (a tedy pohan­ské) vzdělání. Starobylá tradice dosvědčená Tertullianem přisuzuje Klementovi úlohu římského biskupa. V seznamech papežů bývá obvykle uváděn na druhém (takto sv. Augustin a sv. Optatus) nebo třetím (podle sv. Ireneje z Lyonu) místě po sv. Petrovi, ale vzhledem k tomu, že na konci 1. století ještě nebyla zformována struktura monarchického episkopátu, která dominuje pozdějším církevním dějinám, je třeba toto tvrzení brát s rezervou. Samotný Klementův list obsahuje odkaz na roli starších ve správě římské obce (nebo obcí) a neuvádí žádné náznaky toho, že by si jeho autor jakožto biskup v Římě nárokoval monarchickou pozici obvyklou o století později. Daleko spíše podává svědectví o kolegiálním (či synodálním) zřízení obce, v němž je biskup toliko předsedajícím sboru presbyterů (starších).

V textech Tertullianových a Eusebiových je sv. Klement ztotožněn se spolupracovníkem sv. Pavla Klementem, zmiňovaným v listu Filipským (Fp 4,3), tato teze se však patrně nezakládá na historické skutečnosti. Od 8. až 9. století se po celém křesťanském světě rozšířila legenda, podle níž sv. Klement zahynul mučednickou smrtí. Navzdory císařskému zákazu i ve vyhnanství na poloostrově Krym neúnavně pokračoval v hlásání evangelia, a byl proto přivázan ke

kotvě a vhozen do Černého moře. Zde dle legendy jeho ostatky kolem roku 860 nalezl sv. Cyril, který je s sebou přinesl na Velkou Moravu a odtud darem do Říma, kam jeho i sv. Metoděje pozval papež Mikuláš I. Právě tyto cenné ostatky měly mít rozhodující vliv na velmi vstřícné přijetí obou bratrů na papežském dvoře, a tím v neposlední řadě i na povolení staroslověnštiny jakožto bohoslužebného jazyka. Není proto divu, že úcta ke sv. Klementovi je v českých zemích rozšířena od nejranějších dob. Na středově­chodní Moravě na vrchovině Chřiby vzniklo mezi 9. a 10. stoletím hradisko sv. Klimenta, k jehož vydržování uložil kníže Rastislav blízkým městům Leváre a Bánovce tzv. svatoklimentskou daň. Sv. Klementovi byly zasvěceny i jedny z nejstarších kostelů na území Čech – na Levém Hradci, ve Staré Boleslavi a později i na Novém Městě Pražském (v tomto kostele se dnes schází naše anglicky mluvící farní obec).

Jediným autentickým spisem sv. Klementa je tzv. 1. list Klementův, který byl sepsán patrně roku 96 a je adresován církevní obci v Korintu. Starší této obce byli sesazeni ze svého úřadu. Důvod sesazení list neuvádí, staví se však na stranu oněch starších, a zejména zdůrazňuje potřebu řádu a pořádku v Církvi. Ve prospěch ustanovených církevních představených uvádí nejen morální argumenty, ale odvozuje autoritu těchto představených i ze starozákonních a novozákonních kořenů jejich služby. V tomto pojetí jsou církevní služebníci (především biskupové a jáhni) na jedné straně nástupci

áronského a levitského kněžství Starého zákona a na straně druhé nositeli apoštolské autority, která je předávána v Církvi. 1. list Klementův je tedy nejstarším patristickým pramenem, z něž je odvozována teologie apoštolské poslušnosti.

Kromě autentického 1. listu Klementova byly tomuto církevnímu otci připisovány i další spisy. Je to především tzv. 2. list Klementův, ve skutečnosti anonymní kázání z 2. poloviny 2. století, a dvě Epištoly o panenství, pocházející pravděpodobně z 1. poloviny 3. století a dochované v syrském znění a řeckých zlomcích.

Následuje několik ukázek z textu 1. listu Klementova.

Prolog a 1. kapitola

Boží církev v Římě Boží církvi v Korintě. Skrze našeho Pána Ježíše Krista nechť hojně přebývá ve vás milost a pokoj všemohoucího Boha.

Pohromy a protivenství, jež nás tak náhle a rychle za sebou postihly, trochu pozdě podle našeho názoru, bratří, obrátily naši pozor-

Giovanni Battista Tiepolo: Sv. Klement adoruje Nejsvětější Trojici

nost k tomu, co se u vás stalo, k hanebným a odsouzení hodným různicím, které by měly být naprosto cizí vyvoleným Božím a které vyvolalo několik poštelců a smělců v takové míře, že vaše slavné a věhlasné

a všemi lidmi milování hodné jméno bylo velmi potupeno. Kdo totiž, kdo pobyl u vás jako host, nechválil vaši pevnou a stálou víru? Kdo se neobdivoval vaší moudré a opravdové křesťanské zbožnosti? Kdo nemluvil o vaší šlechetnosti a pohostinnosti? Kdo nevelebil vaše dokonalé a jisté poznání? Vždy jste jednali nestranně a vždy zachovávali Boží zákon. Podřizovali jste se svým představeným a vážili jste si svých kněží. Mladým jste nakazovali, aby byli skromní a zbožní. Ženám jste nakazovali, aby vše konaly s bezúhonnou a svatou svědomitostí a aby své muže milovaly tak, jak jim káže jejich povinnost. Učili jste se spravovat domácnost v míře podřízenosti a vůbec vždy si důstojně vést.

Kapitola 42

Za hlasatele evangelia nám ustanovil Pán Ježíš Kristus apoštoly. Ježíš Kristus zase byl poslán od Boha. Tedy Kristus od Boha, apoštolové od Krista. Obojí v krásném řádu podle Boží vůle. Apoštolové když tedy přijali příkaz učit a když zmrtvýchvstáním Pána Ježíše Krista nabyli jistoty a po seslání Ducha Svatého byli v Božím slově utvrzeni, vyšli hlásat příchod Božího království. Kázali po vesnicích i městech. Tam věřícím ustanovili za biskupy a jáhny své první žáky, jež z vnuknutí Ducha Svatého uznali za vhodné tohoto úřadu. Toto nebylo ničím novým. Již před dávnými časy je psáno o biskupech a jáhněch. Písmo kdesi říká toto: „Ustanovím biskupy jejich ve spravedlnosti a jáhny jejich ve víře.“

Kapitola 44

I naši apoštolové věděli skrze našeho Pána Ježíše Krista, že kvůli biskupskému úřadu vzniknou spory. Proto obdaření darem dokonalé předvídatosti ustanovili shora jmenované a pak také ustanovili, aby po jejich smrti převzali jejich službu další osvědčení muži.

O těch, kteří byli ustanoveni od apoštolů, a o dalších, kteří byli s vědomím církve od nástupců apoštolů ustanoveni a kteří slouží Kristově stádcí rádi, pokorně, neohroženě a ne řemeslně a jimž všichni po dlouhou dobu dávají nejlepší vysvědčení, soudíme, že jsou nespravedlivě zbavováni úřadu. Nebudeme mít malý hřích, jestliže zbavujeme biskupského úřadu ty, kteří rádi a bezúhonně konali svou povinnost. Blahoslavení kněží, kteří dříve působili a již zemřeli plnou a svatou smrtí. Ti již nemusí mít strach, že je někdo odstraní z určeného jim místa. Víme totiž, že jste některé zbavili důstojné služby, ač ji bezúhonně vykonávali.

Kapitola 64

Kéž všemohoucí Bůh a Pán duše i celého světa, jenž vyvolil Pána Ježíše Krista a jenž skrze něho nás vybral mezi vyvolený lid, dá každé duši jeho jméno milou víru, bázeň, pokoj, trpělivost, shovívavost, vytrvalost, čistotu a poslušnost skrze velekněze a našeho obhájce Ježíše Krista. Skrze něho budiž Bohu sláva, vznešenost, moc a čest nyní i po vsechny věky věků. Amen.

✠ *Připravil Petr Jan Vinš,
překlad Josef Novák, repro: Archiv*

V Soběslavi vznikla nová filiální obec

Na jihu Čech mezi Českými Budějovicemi, Jindřichovým Hradcem a Tábořem leží Soběslav. Kdysi město královské, později významné okresní a nyní město s asi 7 tisíci obyvateli. Z náboženského pohledu jsou zde zabydleny 2 cirkve. Ta s velkým kostelem na náměstí a ta s menším kostelem u vlakového nádraží. Na sklonku komunistické éry zde začal působit evangelický farář, na jehož faře se scházelo mnoho lidí. Ti byli stmeleni společným nepřítelem, ale také společným PŘÍTELEM. I dnes, kdy farář je už dávno pryč, na ty doby mnozí vzpomínají, hlavně na atmosféru svobody a důvěry. My máme to štěstí, že na této faře nyní bydlíme. Město je také, kromě zimního stadionu a divokých diskoték v doupěti zvaném Paluba, známo školou a chráněnými dílnami pro handicapované. Ta škola se jmenuje Rolnička a kromě svého poslání pořádá velmi mnoho aktivit pro kulturní a společenský život v Soběslavi.

Před necelým rokem se zde slavila první oficiální eucharistie v městském kostele sv. Marka a byla to zrovna půlnoční eucharis-

tická slavnost Narození Páně. Netušili jsme, jak to dopadne, zda vůbec někdo přijde. Pozvali jsme několik svých známých a ti pozvali zase své známé. Lidé se při vylepování plakátů a komunikaci s Městským úřadem tvářili zvědavě ale i ochotně. Prý že přijdou. Na „půlnoční“ se sv. Marek zaplnil a tím se starokatolická církev v Soběslavi poprvé představila veřejnosti. Následovaly další bohoslužby, první krůčky v seznamování se se Soběslaví a lidmi žijícími v ní.

Po roce usilovné práce se zde shromažďuje společenství křesťanů, kteří svou víru chtějí prožívat jako starokatolíci. Synodní rada SKC právě na moji žádost, ve spolupráci s farní obcí Tábor, oficiálně zřídila 4. 11. 2009 tuto filiální obec a zároveň mě ustanovila administrátorem obce.

Pravidelné bohoslužby se slaví v sobotu od 17.00 h v jednom z objektů střediska diakonie Rolnička. Vedle eucharistických bohoslužeb také nabízíme pro děti a maminky různé kroužky a dílny formou mateřského centra. V těchto dnech ve spolupráci s Rolničkou pracujeme na projektu „Živý betlém“, což je vánoční slavnost pro soběslavskou veřejnost. Právě Rolničce vděčíme za to, že nám nabídla své prostory k pravidelnému scházení. Milí čtenáři Communia, prosím, myslte na toto nově narozené dítě ve svých modlitbách.

Za starokatolíky v Soběslavi

☒ *Aleš Svoboda,*
administrátor filiální obce

☒ *Foto: Archiv*

Suterén na šumperské faře

Začátkem léta uplynul právě rok, kdy jsme při návštěvě bratra biskupa Dušana slavnostně otevřeli dokončený suterén fary. Naše obec tak dostala plně k dispozici víceúčelové prostory pro nej-různější aktivity. A protože v hektických událostech loňského roku jsme tuto událost opomněli reflektovat, činíme tak nyní.

Skromné plány

Abychom postihli celou genezi díla, musíme se vrátit do roku 1997, kdy na faru v Šumperku nastoupil nový duchovní br. Pavel Cepek s manželkou Jiřkou. V té době byl suterén jen klasickým sklepem, jakých najdeme ve starších domech mnoho. V hromadě uhlí nerušeně vyváděli potomky potkani, vesele konzumovali zde uložené brambory a z otrávených návnad si stlali pelech ve starém komíně. A ještě nesmíme zapomenout na pavouky, sviňky a všudypřítomnou plíseň. Naše plány byly zpočátku velmi skromné – zamést a vymalovat...ale události se ubíraly vlastními cestami. Ucpaná kanalizace, zamrzající voda a další nepříjemnosti nás přesvědčili o nutnosti pojmout vše „z gruntu“.

Práce začíná

V roce 2003 se neplánovaně podařilo zřídit ústřední topení a i v suterénu, který byl v té době ještě netknut, jsme připravili rozvody a radiátory. Blížící se zima nás popoháněla k instalaci nových oken a zimu jsme strávili kopáním a otloukáním. Většinu práce zde vykonal br. farář

Pavel, který vlastnoručně vykopal a vynosil cca 30 m³ omítek, jílové zeminy a betonu. Odvoz a nakládka pak byla záležitostí všech lopatu udrževších členů obce. Po této přípravné fázi následovala jedna velmi „fajnová prácička“ – totiž rozbití a vnošení staré kanalizace. Této voňavé práce se zhostili br.farář s chotí. Betonové trubky byly vystřídány plastem a přibyla jedna zcela nová větev s rozvody teplé a studené vody pro budoucí sociální zařízení.

Tak jak to bývá, i zde byly v celém sklepe dvě žárovky a dva vypínače z roku raz dva. Br. farář se tedy ujal „předrátování“ všech budoucích prostor. Práce byla o to náročnější, že vodiče bylo nutno uložit do spár mezi žulovými kameny či cihlami, stejně tak vypínače i zásuvky, protože stěny měly zůstat rezné, pouze očištěné a vyspárované. Kde tedy nebylo dost místa, přišel na řadu špičák a kladivo. Nakonec nastoupil br.Emil, který vše pečlivě zapolil.

funguje právě rok

Malá nehoda

Během návštěvy biskupa Dušana došlo k prasknutí přívodu vody před uzávěrem. Vodu tak nebylo možné vypnout, protože venkovní uzávěr byl v 80. letech zaasfaltován. Celá příhoda nevytápěla nijak tragicky, protože paprsek vody se nám dařilo zvládnout čerpáním. Pak ale přišli „odborníci“ z vodáren a ti kladivem trubku dorazili...z pramínku se stal gejzír a voda pod tlakem 5 atmosfér začala zaplavovat suterén, ohrožovala zde nedávno složený nový krbokotel na dřevo a hrozila změnit suterén na bazén. Jen pod hrozbou žaloby se vodárníci rozhodli zaškrtnit nebohoubou trubku. Mezitím všichni přítomní spolu s biskupem v bílých šortkách utvořili řetěz a kbelíky vylévali vodu do kanálu. Nohy jim ujížděly na rozbahněném jílu a když bylo po všem, nebylo se ani kde umýt. Celá příhoda skončila až večer nalezením uzávěru a jeho vysekáním sbíječkou a výměnou celé poškozené části. Ještě že uzávěr na silnici byl i po devadesáti letech plně funkční – stará dobrá řemeslná práce!

Akce beton

Příhoda s vodou nás nikterak neodradila a hned jsme navázali základy pro kotel a zřízením nové podlahy. Na štěrkové lože s ocelovou sítí jsme vylili 2 kubíky betonu, následovala hydroizolace, tepelná izolace a ještě jedna betonová deska. Úplně nakonec pak přišla dlažba v barvě cihly. Po dokončení WC a spr-

chy se prostory staly částečně provozuschopnými. Br. farář postupně očistil a vyspároval klenby a režné zdivo.

Oheň vesele praská

Již 4 roky vytápíme celou farní budovu dřevem. Slouží nám k tomu krbokotel v hlavní místnosti suterénu, který je připojen do systému ústředního topení. (cca 30 radiátorů a 4 patra) Toto ocelové monstrum o váze 180 kg stěhovalo 6 statných farníků. Po obezdění cihlami z původních podlah se vyloupl hezký krb, u kterého je příjemné posezení. A ještě jsme spojili příjemné s užitečným. Br. farář ho vybavil vzduchotechnikou dle svého návrhu a vlastnoručně realizoval. Nyní je vzduch k hoření přiváděn z haly a ventilátorem hnán až do topeniště, což umožňuje komfortnější zatápění. Přehřátý vzduch z obezdívky je také možno odvádět izolovanou trubkou a foukat do centrální haly. Dosaďadní zkušenosti jsou velmi dobré, jedinou „vadou na kráse“ je každoroční příprava cca 200 metrů palivového dřeva. Za pomoci motorové pily a hydraulické štípačky to lze zvládnout během dvou týdnů. Škoda jen, že teplo při takové práci vzniklé nelze uschovat na zimu, postesknou si občas pomáhající farníci.

Kuchyň a sauna s ložnicí

V roce 2007 už měl suterén za sebou tři „poloprovozní roky“. Byla dokončena podlaha, velká místnost byla vybavena dřevěným nábytkem a byl vystavěn ba-

rový pult. Sociální zařízení a šatna na chodbě byly rovněž v provozu. Stále však ještě nebyla využita menší místnost. Po zralé úvaze bylo rozhodnuto rozdělit ji na dvě nestejně poloviny. Tu větší ukrojila víceúčelová sauna s možností přespání dvou osob a menší část pak zabrala kuchyňka. Stavby sauny a výrobky kuchyně se ujal sám farář br. Pavel Cepek. Nejprve slepil a obrousil desky, z kterých v dílně smontoval kuchyňskou linku. Jako lakovna posloužila kancelář. Závěrečná montáž pak proběhla na místě.

Pak přišla na řadu sauna – první, kterou br. farář postavil. Nejprve bylo třeba zřídit samonosnou příhradovou konstrukci, která byla obedněna zvenčí a zevnitř opatřena žáruvzdornou izolací s vrstvou hliníkové fólie. Po přelepení spoju celou místnůstku obložil smrkovými palubkami. Stavbu komplikoval fakt, že bylo třeba zachovat otevíratelnost venkovního okna dovnitř, vypořádat se s proměnlivou výškou stropu a rovněž bylo nezbytné nutné umožnit přístup k čerpadlu, komínovým dvířkům i klapce. Vzniklá technická dvířka i okna musela mít kování skryté a být dostatečně utěsněna. Jakékoliv vystouplé kovové prvky mohou při zahřátí způsobit nepříjemné popáleniny. Aby se saunující či přespávající necítili jako v kobce, dveře byly pojaty jako celoskleněné. Zakoupeny byly jen nejnutenější komponenty, sklo vykalily místní

rapotínské sklárny a kliku i zámek opět obstaral br. farář. Lavice na sezení jsou z topolového dřeva a svojí šíří umožňují i pohodlné přespání hostů. Pro elektrická saunovací kamna z výprodeje cestoval br. farář s rodinou až do Ústí nad Labem, ale cesta se vyplatila výrazným snížením celkových nákladů. Každý pátek od podzimu do jara tak mají členové obce možnost udělat něco pro své zdraví a pořádně se vypotit. I bratr biskup Dušan při svých návštěvách Šumperka nikdy saunu nevynechá.

Farní suterén je nyní zcela dokončen. Na barovém pultu je k dispozici pivní výčep, stroj na espresso a v lednici pod barem je vždy připraven náhradní soudek či něco ostřejšího. Posezení u kávy, čaje či sklenky piva po skončení nedělní bohoslužby se již stalo nepsaným pravidlem, zvláště když cappuccino vaří sám br. farář Pavel a ještě Vám natočí pivo jako křen s krásnou čepicí bílé husté pěny. Rovněž se zde koná vyučování základů křesťanství pro děti, eucharistie kolem stolu, katecheze, společné saunování a každá návštěva fary zamíří nejprve sem. Z uvedeného výčtu je zřejmé, že vynaložené prostředky i práce se bohatě vyplatily a suterén slouží jak má.

☒ *Pavel Cepek*

☒ *Foto: Archiv*

Modlitba za domov aneb potřetí na Říp

Ve středu 28. října 2009 se již potřetí sešli křesťané z různých denominací na ekumenickém setkání nazvaném Modlitba za domov. Mezi účastníky se neztratila ani poměrně slušně zastoupená starokatolická církev (pražská obec dokonce zajišťovala dopravu pro ty, kdo nemohli nebo nechtěli přijet individuálně).

Vzhledem k tomu, že vloni celý den přšelo a účastníků setkání bylo jako šafránu, přesunul se hlavní program do prostor Diakonie ČCE v Krabčicích pod Řípem a do místního evangelického kostela.

Dopoledne si příchozí mohli zakoupit ne-tradiční suvenýry a pochutiny v přílehlých stáncích a především zúčastnit se bohatého programu. Za všechny zmíním alespoň představení divadla Studna, divadla Víti Marčíka, vystoupení taneční skupiny Lacho Amicus a doprovodné hry a soutěže pro děti. V areálu Diakonie byl po celé dopoledne umístěn tzv. „řípský kříž“, na který poutníci zavěšovali svá přání a modlitby. Tyto modlitby byly na závěr programu vypuštěny na baloncích k nebi.

Většina zúčastněných se během dopoled-

ne vydala i na výstup na přibližně 3,5 km vzdálenou horu Říp. Zde se kromě přednášek v rotundě sv. Jiří žádný doprovodný program nekonal, takže většina poutníků bez problémů stihla začátek ekumenické bohoslužby, kterou od 14 hodin přenášela Česká televize.

Moderátory přímého přenosu byla Martina Kociánová a náš biskup Dušan Hejbal. Záznam vysílání lez shlédnout na internetových stránkách České televize nebo využít odkazu na www.modlitbazadomov.cz. Během pořadu moderátoři vyzvali jednotlivé církve k navázání partnerské spolupráce s „Místními akčními skupinami“. To jsou skupiny lidí, neziskových organizací nebo obcí, které se snaží svou činností zlepšit a rozvíjet různé oblasti ve svém regionu. Naše církev má duchovní záštitu nad MAS Boskovicko plus. Tu tvoří cca 50 obcí v okrese Blansko a má za cíl rozvoj tohoto mikroregionu především oblastech životního prostředí, rozvoje cestovního ruchu, posílení konkurence místní ekonomiky a infrastruktury.

Ačkoli po loňské zkušenosti panovaly obavy o úspěch letošního setkání, myslím, že se letošní ročník vcelku vydařil. Mezi poutníky panovala srdečná atmosféra. Organizačně bylo také vše bez komplikací. Věřme, že nově nastolená tradice, kdy se u hory Říp místo projevů státníků a politiků setkávají a modlí křesťané napříč denominacemi, vydrží ještě hodně dlouho.

☒ *Text a foto: Jiří J. Konvalina*

bob fliedr: abrahám

Při kompletaci tohoto čísla Communia mi chyběl nějaký tip na ryze světskou záležitost, která se s adventem pojí, a to shánění vánočních dárků. Už dlouho jsme neotiskli nějakou recenzi, a proto jsem si dovolil napsat pár řádků o ne zcela známém albu novináře a písničkáře Boba Fliedra. Autor hitu Vzdejme Pánu díky se po letech vrátil na hudební scénu a u Karmelitánského nakladatelství vydal nové CD plné křesťanských písniček pro děti s názvem Abrahám. Jedná se sice o primárně dětské písně, ty však svou kvalitou neurazí ani dospělé posluchače.

Skutečností, že album Abrahám je primárně určené především malým posluchačům, je samozřejmě přizpůsoben i slovník, jednoduchost melodií i interpretace. Fliedr „svěrákovsky“ korektně vyslovuje a svým neškoleným projevem podporuje dětské hlásky. Dětský zpěv sboru Bobci, ve kterém občas zazní ne zcela správně vyslovená sykavka, je ale jinak intonačně velmi slušný a s Fliedrovým vypravěčským projevem báječně ladí. Oproti předchozímu albu Daniel jsou na tomto zastoupeni i další vynikající hudebníci. Za všechny zmiňme doprovázející bratry Kochovy, kteří mají zkušenosti s pop-rockem skupiny Chinaski i s úpravami folklóru z kapely Marcipán, nebo bubeníka Jana Linharta, který působí v několika výborných jazzových kapelách.

Témata písní vycházejí především z bible – z Nového (Ptáci, Tři mudrci) i Starého zákona (Hrajte, Judita) –, avšak nechybí ani každodenní život dětí (Naše Katka). V některých písních se dokonce dostáváme i ke hlubším úvahám nad lidským bytím (např. v písni Když ukápne marmeláda).

Hlavními hity mezi letošními CD u našich dětí bude určitě kralovat bejby-punkový Kašpárek v rohlíku, u starších možná i Sestry Steinovy, ale je dobře, že kromě bejbypunku můžeme dětem nabídnout i něco typicky křesťanského. Pokud neradi kupujete zajíce v pytli, doporučuji poslech ukázek na www.gimel.cz.

Komu by nestačilo CD, může si přikoupit i zpěvník, který bohatě ilustrovala Jindra Hubková.

☒ *Jiří J. Konvalina*

Pro usmání

Rozmlouvá zbožný Žid se samotným Bohem:

„Ó Adonaj, náš národ prošel tolika pogromy a genocidou... Ale proč? Což nejsou jejich vyvolený národ?“

„Ale ano, ano!“

„A nechtěj si vyvolit zase někoho jiného...?“

Zprávičky

Ve středu 11. 11. 2009 o svátku sv. Martina uspořádala varnsdorfská farnost **lampiónový průvod k oslavě svátku sv. Martina**. Potěšitelná byla hojná účast dětí a jejich rodičů a jejich zájem o zavedení svatomartinské tradice i v dalších letech. Nechyběly svatomartinské rohlíčky a samozřejmě i dobré víno. Poděkování patří všem, kdo se na přípravě a průběhu oslavy podíleli.

Nově vzniklá starokatolická filiální obec v Soběslavi ve spolupráci s diaconií ČCE Rolníčka dne 23. 12. 2009 pořádá **Živý betlém**. Živý betlém začne na soběslavském náměstí od 16 h, kam skauti přivezou Betlémské světlo. Od tohoto světla si zapálíme lampióny a za zpěvů koled vyjde průvod ke svaté rodině. Touto událostí si chceme přiblížit křesťanské vánoce. Všichni jste srdečně zváni.

mana do duchovenské služby armády ČR. Tento náš mladý farář starokatolické církevní obce v

Dne 25. 11. 2009 se konalo v Lulči nedaleko Brna formou krátké slavnostní bohoslužby slova „**vyhlášení**“ **Rostislava To-**

Brně složil předepsaný slib vojenského kaplana do rukou zástupce Ekumenické rady církví – synodního seniora Česko-bratrské církve evangelické a zástupce České biskupské konference Římskokatolické církve – olomouckého světícího biskupa a přijal jejich požehnání. Přítomno bylo dosti členů blízké brněnské farní obce i z dalších starokatolických obcí, biskup Dušan Hejbal se sekretářem a místopředseda SR Josef König.

Při nedávné **sbírce na pomoc sesterské církvi na Filipínách**, která proběhla v neděli 11. října, se v našich farnostech vybralo celkem **23.231,- Kč**.

V jednotlivých obcích šlo o tyto částky: Pacov 600,- Kč, Pelhřimov 2.000,- Kč, Praha 8.500,- Kč, Filiální obec u sv. Máří Magdaleny 1.400,- Kč, Desná v Jizerských horách 225,- Kč, Šumperk 1.000,- Kč, Jablonec nad Nisou 1.000,- Kč, Zlín 2.000,- Kč, Havlíčkův Brod 900,- Kč, Tábor 4000,- Kč, Jihlava 286,- Kč, Varnsdorf 420,- Kč, Brno 500,- Kč, Strakonice 400,- Kč. Všem, kteří přispěli, děkujeme.

Dne 26. 11. 2009 byl na valném shromáždění **Ekumenické rady církví v ČR zvolen do tříletného představenstva** této organizace, sdružující 14 církví, starokatolický biskup Dušan Hejbal.

Obracíme

poslední listy kalendáře

kroky do nákupních středisek
pozornost k atraktivnímu zboží
oči v sloup z mastných cen
peněženky dnem vzhůru

Kéž by nám zbyl aspoň
desetník času
k obrácení se za sebe
k obrácení se...

Bob Fliedr

Ilustrační foto: Vojtěch Juda